

dens dertil, har ikke nogen god Presse i Dag — man kan sige, at han har slet ingen Presse, fordi der er slet ingen af Familiebladene, der refererer ham. Man faar i Familiebladene slet ikke at vide, hvad han har sagt. Man har det Indtryk, at det maaske kun er en Strid indenfor det, man kalder den borgerlige Familie her i Landet, hvormed man paa en saa smagfuld Maade ønsker at udtrykke, at Halvdelen af dette Lands Borgere ikke hører til Landets Borgere. Jeg, som uværdig staar paa denne Talerstol, er ikke Borger i dette Land, og naar jeg ser ud over denne Forsamling, tilhører 40 pCt. ikke Borgerne i dette Land. Mellem dem, der politisk har usurperet for sig Navnet Venstre, og som dem, der sammen med Venstre har usurperet for sig den borgerlige Familiebetegnelse, er der for Øjeblikket en Strid, men det ordner sig vel, som det ordner sig mellem nære Slægtinge.

Og man maa erkende, at hvis Regeringen paa eet Punkt volder Sønnen Vanskeligheder, gør den paa andre Punkter, hvad den kan for at være ham til Behag. Den udsætter Spørgsmaalet om Trustloven i en for denne Søn behagelig Aand. Militærlovene udsættes paa ny. Vi hører nu, at naar vi er kommet over Nytaar, kan det tænkes, at Venstre i Kommissionen vil forelægge sit Standpunkt. Saa skal man begynde i Kommissionen at forhandle derom. Thi først naar Venstre har fremsat sit Standpunkt, tænker Sønnen paa at tale om sit. Og saa er jo Spørgsmaalet om Forsvarsordning skudt langt ud i Fremtiden. Om Aldersrenteforslaget erklærede den højtærede Indenrigsminister, som ogsaa dér synes at agte at kassere, hvad der er tilvejebragt tidligere, og som i det hele taget udtaler sig om Arbejderlovgivningen med den klædelige Overlegenhed, som den har saa let ved, der kommer ind i noget, som han aldeles ikke har beskæftiget sig med nogen Sinde før, at ogsaa det skal kasseres. Jeg kan ikke huske, hvilke ringeagtende Bemærkninger han fremsatte derom; men jeg tror, at de, der var til Stede her og overværede Forhandlingen om den Sag i denne Sal, dog ved, at denne Sag, da den blev forelagt, fra alle Sider mødte den mest ubetingede Tilslutning, og at man erklærede sig villig til at arbejde videre paa den. Den højtærede Minister er nu i Færd med at omarbejde Sagen, og dermed trækkes ogsaa denne Vanskelighed ud. Men det medfører, at naar vi nu kommer til Skattelovene, kommer vi til at behandle dem paa et fuldkommen usikkert Grundlag. Vi ved ikke, hvilken Militærordning det er, disse Skatte-

love skal bære, eller hvilken Aldersrente. Hvad agter den højtærede Minister at kræve i Penge og til hvilket Formaal? Alt bliver svævende.

Angaaende Skattelovene var man fra Venstres Side spændt paa at høre vor Stilling. Det behøver man slet ikke at være. Hvad Skattelovene angaar, er det bekendt, at vort Program bunder i den samme historiske politiske Udvikling som Venstres. Den har sit Udspring i det historiske Venstres Skatteprogram. Vi har ført det videre paa forskellige Punkter, og naar vi har formet vore Fremskridtstanker, har vi ofte haft den Glæde at se Venstre i sit Program nærme sig disse Tanker. Naar man sammenholder de to Partiers Program paa Skatteomraadet, saaledes som de er trykt, er der altsaa ikke en saadan Afvigelse, at man ikke skulde kunne arbejde sammen om Skattelovene. Det har man ogsaa kunnet gøre i Krigens Tid. Derfor er Spørgsmaalet med Hensyn til Skattelovene politisk ganske simpelt dette: Venstre staaende mellem sit Program paa den ene Side og de Konservervative paa den anden, der har et andet Program. Hvad vælger Venstre? Vælger det ved Skattelovene sit eget Program eller det konservative Samarbejde? Det er det politiske Spørgsmaal, i al sin Enkelthed og Simpelhed, der kommer til at foreligge. Derfor er der slet ikke noget spændende i vor Stilling, for hvis Venstre vælger sit Program, vil vi støtte det til Gennemførelse af de Skattelove, som nu kræves.

Overhovedet behøvede det ærede Medlem Hr. Brøsen slet ikke at have drøftet Spørgsmaalet om vor Stilling til Regeringen, om vi ønskede at styrte den. Jeg har straks i min første Tale ved denne Finanslovbehandling gentaget, hvad jeg allerede sagde i Fjor, at vi ønsker ikke at styrte Regeringen. Den vil ikke falde, har jeg sagt, fordi den styrtes; hvis den falder, er det, fordi den synker sammen. Dette er vor Opfattelse, fordi vi ønsker, at Regeringen skal gennemføre de Skattelove, som er Konsekvensen af dens økonomiske Politik og af dens økonomiske Administration i disse Aar. De, som har skabt Situationen eller i alt Fald ikke hindret den i at udvikle sig, har ogsaa den parlamentariske Forpligtelse til at gennemføre de Skattelove, som er Situationens Konsekvens. Derfor har Spørgsmaalet om, hvorvidt Vælgerne har skiftet Stilling til Partierne her paa Rigsdagen, ikke nogen aktuel Betydning for os. Jeg har allerede sagt det: Vi skal ikke gaa nogen Omvej for at fremkalde et Valg udenfor